

ANNA CAREY

Eve

CARTEA A TREIA:
RĂZVRĂȚIREA

Traducere din limba engleză de
ADINA RAȚIU

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: ALEXANDRA LIMONCU
Tehnoredactare computerizată: SIMONA BĂNICĂ

Anna Carey, *EVE: RISE*
Copyright © 2012 by Alloy Entertainment and Anna Carey
All rights reserved.
Published by arrangement with Rights People, London.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată

ISBN: 978-606-8723-22-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAREY, ANNA

Eve/Anna Carey; trad. din lb. engleză de Bogdan-Alexandru Sasu și
Shauki Al-Gareeb. - București : Leda, 2011-2015
3 vol.

ISBN 978-973-102-396-0

Vol. 3. : Răzvrătirea / trad.: Adina Rațiu. - București : Corint Books,
2015. - ISBN 978-606-8723-22-8

I. Rațiu, Adina (trad.)

821.111(73)-312.9=135.1

1

CHARLES M-A CUPRINS VIGUROS CU BRAȚUL ȘI NE-AM rotit o dată, apoi încă o dată, prin salon, sub privirile invitaților. Mi-am ațintit ochii peste umărul său, pregătindu-mă sufletește să îi îndur găfâielile. Corul aflat în capătul opus al sălii boltite intona primele colinde din an. „Crăciun fericit, Crăciun fericit” rosteau cu toții la unison, „Crăciun ...”

— Schițează și tu măcar un zâmbet, mi-a șoptit el la ureche și ne-am mai învârtit o dată. Te rog frumos.

— Scuze, nu știam că nefericirea mea te deranjează. Așa e mai bine?

Am ridicat bărbia și am mijit un zâmbet spre el. Amelda Wentworth, o doamnă mai în vârstă, cu fața rotundă și palidă, ne-a examinat curioasă în clipa în care am trecut pe lângă masa ei.

— Știi bine că nu asta e problema, a răspuns Charles și ne-am răsucit repede pentru a ne feri de privirea Ameldei. Numai că... oamenii observă astfel de lucruri. Și pe urmă, ies vorbe.

— N-au decât să observe, am replicat eu, deși, cinstit vorbind, eram prea obosită ca să mă mai contrazic cu el.

În cele mai multe nopți, mă trezeam înainte să se lumineze de ziuă. Umbre stranii se furișau în camera mea, mă împresurau, iar eu îl strigam pe Caleb, uitând că el nu mai este.

Melodia continua pe aceeași linie monotonă. Am mai înconjurat o dată ringul de dans.

— Știi la ce mă refer, a spus Charles. Ai putea măcar să te străduiești puțin.

Să mă străduiesc. Asta îmi cerea mereu: să mă străduiesc să îmi fac un rost în Oraș, să mă străduiesc să trec peste moartea lui Caleb. Nu pot să cobor din turnul meu în fiecare zi și să mă plimb prin soare? Nu pot să uit ce s-a întâmplat, pentru binele meu, *al nostru*?

— Dacă vrei să zâmbesc, atunci nu e locul potrivit în care să discutăm despre asta.

Ne-am îndreptat către mesele din fundul sălii, acoperite cu fețe de un roșu-sângeriu și împodobite cu o coroniță în mijloc. Orașul se preschimbase în ultimele zile. Șiraguri de luminițe se revărsau pe strada principală, încolăcite în jurul stâlpilor și al pomilor. Se ridicaseră brazi artificiali în fața Palatului, etalându-și crengile firave, golașe pe alocuri. Oriunde aș fi privit, zăream un om de zăpadă cu un zâmbet tâmp pe față ori o fundă stridentă cu margini aurii. Noua mea cameristă mă îmbrăcase într-o rochie din catifea roșie, ca și când aș fi făcut parte din decor.

Trecuseră două zile de la Ziua Recunoștinței, o sărbătoare despre care auzisem vorbindu-se, dar nu o trăisem niciodată pe propria piele. Regele, așezat la o masă mare, își exprimase

recunoștința față de proaspătul său ginere, Charles Harris, directorul Departamentului de dezvoltare din Orașul Nisipurilor și față de sprijinul permanent pe care i-l acordau locuitorii Noii Americi. A ridicat paharul și, fixându-mă cu privirea, și-a declarat nemărginita recunoștință pentru reuniunea noastră din acea zi. Judecând după cum transpira, îmi venea greu să îl cred pe cuvânt. Nu mă scăpa din ochi, pândind vreun gest care să mă trădeze.

— Nu pricep de ce ai vrut să treci prin asta, mi-a șoptit Charles. Care e scopul?

— Aveam de ales? am zis, ocolindu-i privirea, în speranța că astfel voi pune capăt discuției.

Uneori mă întrebam dacă va reuși să pună lucrurile cap la cap. Dacă va înțelege semnificația nenumăratelor interviuri pe care le realizam cu Reginald, șeful Departamentului de presă al tatălui mei și oaspetele lui frecvent, dar care, în realitate, se numea Moss și era liderul mișcării rebele. Refuzam să dorm în același pat cu Charles și așteptam seară de seară ca el să plece în salonul din apartament. Ne țineam de mână în public, dar imediat ce rămâneam singuri mă trăgeam cât mai departe de el. Chiar nu pricepuse că în aceste ultime luni căsătoria noastră servea de fapt unui alt scop?

Cântecul a luat sfârșit, lăsând loc câtorva aplauze răzlețe. Angajații Palatului se strecurau printre mese, încărcăți de farfurii cu felii de tort cu glazură roșie și cești cu cafea aburindă. Fără să îmi dea drumul la mână, Charles m-a condus la masa lungă pe care o ocupa Regele. Tata se îmbrăcase potrivit ocaziei, haina descheiată a smochingului lăsând să se întrevadă un brâu purpuriu. La rever, își prinsese un trandafir, cu

petalele ușor veștejite pe margini. Moss ședea la două scaune distanță, având o privire stranie. S-a ridicat și m-a salutat.

— Prințesă Genevieve, a spus el, întinzându-mi brațul, îmi acordați onoarea acestui dans?

— Presupun că vrei să-mi mai smulgi vreo declarație, am zis cu un zâmbet încordat. Dar ai grijă de data asta să nu mă mai calci pe picioare.

Mi-am pus mâna pe brațul lui Moss și ne-am îndreptat spre ringul de dans.

Moss a așteptat să ajungem chiar în mijloc, despărțiți de vreo doi metri de cea mai apropiată pereche, și abia atunci a început să vorbească.

— Ești tot mai pricepută, a rostit el, râzând. Dar, în definitiv, ai învățat de la un maestru.

Era diferit în acea zi, aproape de nerecunoscut. Mi-a luat câteva clipe să mă dumiresc despre ce era vorba — zâmbea.

— Așa e, am răspuns, uitându-mă în interiorul mânecii sale, acolo unde butonul pătrundea prin materialul cămășii.

Mai că mă așteptam să descopăr un pachetel cu otravă prins la încheietura mâinii. Ricină, menționase el cândva. Moss aștepta de câteva luni substanța care urma să îi fie furnizată de unul dintre rebelii din Periferie.

— S-a descurcat omul tău de contact?

Moss a aruncat un ochi către masa Regelui. Mătușa Rose purta o discuție aprinsă cu șeful Departamentului financiar și gesticula sub privirea placidă a tatălui meu.

— E chiar mai bine decât m-aș fi așteptat, a zis. Am eliberat primul lagăr. A izbucnit rebeliunea. Am primit vești de la iscoade azi după-amiază.

Era știrea pe care o așteptam de mai multe luni. Odată cu eliberarea băieților din lagărele de muncă, rebelii din Cărare îi vor putea folosi în luptă. Umbla vorba că, în zona de est, s-ar strânge o armată din rândurile populației coloniilor. Orașul va fi luat cu asalt peste câteva săptămâni.

— Ai vești bune, din câte văd eu. Totuși, n-ai reușit să iei legătura cu omul de contact, am remarcat eu.

— Măine, așa mi s-a promis. Să văd cum fac să îți transmit informațiile.

— Deci lucrurile s-au pus în mișcare.

Deși mă învoisem să îl otrăvesc pe tata — eu eram singura persoană ce scăpa de vigilența gărzilor sale — nu înțelegeam pe de-a-ntregul implicațiile acestei misiuni. Se făcea vinovat de moartea a nenumărate persoane, printre care și Caleb. Ar fi trebuit să îmi fie ușor, să mi-o doresc mai mult. Acum, însă, când momentul era atât de aproape, simțeam un gol în stomac. Era tatăl meu, sânge din sângele meu, și unicul om, în afară de mine, care a iubit-o pe mama. Să fi fost oare o fărâmă de adevăr în spusele lui, acum după moartea lui Caleb? Era posibil ca el chiar să mă iubească?

Ne-am rotit lent în jurul ringului de dans, străduindu-ne să pășim cât mai ușor. L-am văzut în fugă pe Rege cum râde la vorbele lui Charles.

— Se va termina totul în curând, mi-a șoptit Moss, printre acordurile melodiei.

Știam prea bine ce semnifică „totul”. Lupte duse în jurul Orașului. Revolte în Periferii. Și mai mulți oameni care vor muri. Vedeam încă în fața ochilor norișorul de fum care se ridicase în momentul împușcării lui Caleb, simțeam în nări

mirosul sângelui care se prelinge pe podeaua hangarului. Ne prinseseră în timp ce încercam să fugim din Oraș, cu câteva secunde înainte de a coborî în tunelurile săpate de rebeli.

Moss mi-a spus că, după ce îl doborâseră pe Caleb, îl duseseră în arest. Medicul închisorii îi anunțase decesul la 11.33 dimineața. Mă uitasem la ceas exact în acel moment, așteptându-l să se oprească o clipă asupra acelor cifre, însă acele sale au continuat să se învârtă netulburate. Lăsase un asemenea gol în viața mea, un gol nemărginit pe care nu reușeam să îl umplu cu nimic altceva. În ultimele săptămâni, îl resimțisem în tot ce făceam. În vârtejul gândurilor mele, în nopțile petrecute acum în singurătate, în cearșafurile reci de lângă mine. *Aici stătea el, mă gândeam mereu. Cum aș putea vreo dată să umplu acest gol?*

— Armata va riposta, am spus, clipind din pleoape pentru a-mi alunga lacrimile.

M-am uitat după tata. Se ridicase de la masă și se plimba prin salon.

— Moartea lui nici nu va conta.

Moss mi-a făcut un semn discret din cap, indicându-mi că putem fi auziți. Am privit peste umărul lui. Clara dansa cu șeful Finanțelor, la doar câțiva pași de noi.

— Ai avut dreptate că Palatul se trezește la viață în perioada aceasta, a remarcat Moss cu glas tare. Bună observație, Prințesă.

S-a îndepărtat de mine la finalul cântecului, mi-a dat drumul la mână și a făcut o plecăciune rapidă.

Am părăsit ringul de dans, în aplauzele câtorva invitați. A durat puțin până am descoperit unde este tata. Stătea lângă ieșire și discuta discret cu un soldat.

Moss m-a urmat. După câțiva metri, am deslușit chipul soldatului. Nu îl mai văzusem de mai bine de o lună, dar avea aceiași obraji supti și părul tuns militarăște. Tenul ars de soare era de un cafeniu-roșiatic. Locotenentul m-a urmărit în timp ce mă așezam la masă. A coborât vocea, dar înainte să înceapă următorul cântec l-am auzit pomenind ceva despre lagărele de muncă. Aducea vești despre rebeliune.

Regele își apropiase urechea de gura Locotenentului. Nu îndrăzneam să mă uit la Moss. Mi-am fixat privirea asupra peretelui de vizavi. Îl vedeam pe tata în oglindă. I se citea neliniștea pe față. Își ținea bărbia în palme, iar obrajii îi erau albi ca varul.

A început o nouă melodie și acordurile corului s-au revărsat în tot salonul.

— În sănătatea Prințesei, a exclamat Charles și a ridicat o cupă de cidru.

Am ciocnit paharul cu el, obsedată de cuvintele lui Moss. Peste doar câteva săptămâni, tata va muri.

2

LA ÎNCEPUT NU MI-AM DAT SEAMA CE SE AUDE. Sunetul părea să vină de pe tărâmul turbure al viselor. M-am înfășurat în plapumă, însă zgomotul persista. Încetul cu încetul, am început să disting obiectele din cameră, șifonierul, scaunele, peste care se revărsa lumina blândă din exterior. Ca de obicei, Charles dormea pe fotoliul din colț, cu picioarele ușor atârinate peste perna mică. De câte ori îl vedeam așa, ghemuit și cu chipul eliberat de tensiunile zilei, mă cuprindea un sentiment de vină. Trebuia să îmi reamintesc cine este, de ce suntem împreună și că nu reprezintă nimic pentru mine.

M-am ridicat în capul oaselor și am ciulit urechea. Scârțâitul sporadic al frânelor se auzea vag la acea înălțime, dar era inconfundabil. Îl auzisem când o pornisem spre vest, către Califia, și mai apoi, pe drumul nesfârșit către Orașul de Nisip. M-am dus la fereastră și am aruncat o privire pe strada principală, acolo unde Jeepurile guvernamentale șerpuiau prin oraș, tulburând întunericul cu farurile lor.

— Ce este? a întrebat Charles.

De la etajul douăzeci, nu deslușeam decât siluetele șterse ale oamenilor înghesuiți în remorci.

— Cred că scot oameni din Oraș, am spus, urmărind Jeepurile care se îndreptau spre sud.

Șirul se întindea la infinit, în fiecare direcție, mașină după mașină.

— Nu credeam că o vor face, a mormăit Charles, frecându-se la ochi.

— Ce anume? am întrebat.

M-am întors spre el, dar mi-a ocolit privirea.

— Unde îi duc?

A venit lângă mine, la fereastră, două reflexii palide în oglinda geamului.

— Vin, nu pleacă, a zis el în cele din urmă și a făcut semn către spitalul abandonat de la Periferie. Fetele.

— Care fete?

Jeepurile își continuau drumul, oprind ici și colo. Câțiva soldați, postați pe trotuar, le dirijau. Erau câteva zeci de camioane. Nu văzusem niciodată atâtea mașini strânse la un loc.

— Fetele de la Școli, a spus el și mi-a pus o mână pe spate, ca și când gestul ar fi trebuit să mă liniștească. L-am auzit pe tatăl tău vorbind despre asta chiar azi. Se pare că ar fi o măsură de siguranță după cele întâmplate în lagăre.

După dineu, Regele se încuiase în birou, împreună cu sfătuitoarea săi. Știam că vor să pună la punct un plan de apărare, însă nu îmi închipuiam că vor merge până acolo încât să evacueze Școlile. Nici nu apucasem să mă dumiresc foarte bine și ochii îmi erau deja împăienjeniți de lacrimi. În sfârșit, minunea se întâmplase. Erau aici ... Ruby, Arden și Pip.

— Toate fetele? Câte sunt în total?

Am traversat camera repede și am scos un pulover și o pereche de pantaloni strâmți din șifonier. Am tras pantalonii pe mine pe sub cămașa de noapte, fără a mă mai deranja să merg în baie, așa cum procedam de obicei. I-am întors spațele gol lui Charles și am îmbrăcat puloverul bej.

În clipa în care m-am răsucit din nou spre el, am observat că mă privește cu ochi mari și chipul îmbujorat.

— Cred că e vorba de toate. Vor să termine până dimineață, în cea mai mare discreție.

— E imposibil, am spus.

Mă uitam peste umărul lui, la blocul de vizavi. Se aprinseșă lumini și în alte apartamente. Siluetele se agitau în spațele draperiilor, urmărind scena din stradă.

Nu mi-a răspuns. S-a mulțumit să mă cerceteze în timp ce îmi luam balerinii negri și lucioși din fundul dulapului. Alina, noua mea cameristă, rareori mă lăsa să îi încălț în public și insista să port din cei cu toc înalt, care mă rodeau la degete și îmi dădeau impresia că voi cădea în nas.

— Nu poți ieși după ora stingerii, m-a anunțat Charles, dându-și seama de intenția mea. Te vor opri soldații.

Am înșfăcat un sacou de pe umeras, odată cu pantalonii împăturiți dedesubt.

— Ba nu mă vor opri, am replicat, aruncându-i spre el, dacă vrei tu cu mine.

S-a uitat la mine, apoi la cocoloșul de haine pe care îl prinsese în brațe. Încet, fără să rostească o vorbă, a intrat în baie să se schimbe.

Ne-a luat aproape o oră să ajungem la spitalul de la Periferie. Mașinile erau în continuare adunate pe strada principală, așa că un soldat ne-a escortat pe jos. Îmi țineam capul în pământ și ochii ațintiți la trotuarul acoperit cu nisip. Ultima oră când trecusem pe acolo, mergeam să mă întâlnesc cu Caleb. Dispărusem în bezna profundă, mânată doar de speranța unei vieți dincolo de zidurile Orașului, a unei vieți *împreună*. Acum conturul vag al aeroportului se profila în depărtare. Am zărit hangarul în care ne petrecuserăm noaptea. Păturile subțiri de avion nu ne ocrotiseră de frig. Caleb îmi luase mâna și îmi sărutase fiecare deget înainte de a adormi ...

Mă încerca un sentiment de greață și neliniște. Mi-am ținut respirația în speranța că va trece. Pe măsură ce înaintam prin Periferie, gândul mi-a fugit de la Caleb la Pip. Ultima dată vorbisem cu prietenele mele acum câteva luni, cu ocazia unei vizite „oficiale”, așa cum mă înțelesesem cu tata. Aveam voie să le văd, cu condiția să țin un discurs în fața elevelor mai mici. Eu și Pip stătuserăm în dosul clădirii din căramidă, fără ferestre, iar Pip lovise cu încheieturile degetelor în masa din piatră până când le înroșise. Într-atât era de supărată pe mine. Trecuseră mai bine de două luni de când îi dădusem lui Arden cheia de la ieșirea din spate a Școlii, aceeași cheie pe care o promisem la rândul meu de la doamna profesoară Florence. Nu auzisem, însă, de vreo încercare de evadare. Mă întrebam dacă Arden o mai avea, pitită printre lucrurile ei, ori fusese descoperită.

Cu cât ne apropiam de spital, cu atât auzeam mai tare zumzetul motoarelor. Un șir de Jeepuri era aliniat de-a lungul clădirii, îmblânzind întunericul cu farurile lor. În față, trei femei soldat erau postate lângă ușile din sticlă, acoperite pe

jumătate cu placaj. Spitalul fusese abandonat încă dinainte de epidemie. Chiar și acum, tufele din jur erau ofilite și goașe, iar nisipul se infiltrase în spațiul dintre ziduri și pământ. Două dintre femei se certau cu una mai în vârstă, îmbrăcată într-o cămașă albă scrobită și pantaloni negri — uniforma lucrătorilor din centrul Orașului.

— Nu te putem ajuta, spunea una dintre femeile soldat, pe al cărei obraz se vedea un semn din naștere, roșiatic și oval.

O alta, de vreo treizeci și cinci de ani, cu sprâncene subțiri și un nas mic și ascuțit, i-a ordonat persoanei cu care comunica prin stație să aștepte.

Deși lucrătoarea stătea cu spatele la noi, am recunoscut inelul de aur cu piatră verde în mijloc pe care îl purta pe deget. Erau aceleași mâini care mă ținuseră pe mine când fusem adusă la Palat, care mă spălaseră, care îmi descâlciseră cu grijă părul ud.

— Beatrice, am strigat. Cum ai ajuns aici?

S-a întors spre mine. Cu toate că nu trecuseră decât două luni, părea să fi îmbătrânit și două riduri adânci îi mărgineau gura. Pielea de sub ochi era subțire și pământie.

— Cât mă bucur să te văd, a exclamat ea, venind spre mine.

— Prințesă Genevieve, cu dumneata, a corectat-o Charles, făcându-i semn să se oprească.

Am trecut pe lângă el, fără a-i da atenție. După ce dispariția mea în dimineața nunții fusese descoperită, Beatrice mărturisise că mă ajutase să ies din Palat. Regele o amenințase atât pe ea, cât și pe fiica ei, care trăia la una dintre Școli din fragedă copilărie. Temându-se pentru viața fetei sale, Beatrice le spusese unde mă întâlnesc cu Caleb și le destăinuise coordonatele primului dintre cele trei tuneluri pe care rebelii

le săpaseră sub zidurile Oraşului. Din cauza ei ne găsiseră în acea dimineaţă, din cauza ei fuseserăm prinşi, iar Caleb îşi pierduse viaţa. De atunci, nu o mai văzusem.

— Circula un zvon prin centru, a continuat Beatrice cu voce stinsă. Am văzut camioanele trecând şi m-am luat după ele. Acolo sunt fetele de la Şcoală? a întrebat ea, arătând cu o mână tremurândă către ferestrele astupate cu placaj. Ele sunt, nu-i aşa?

Femeia cu semn din naştere a făcut un pas înainte.

— Pleacă sau te arestez pentru că ai ieşit după ora stingerii.

— Aşa e, i-am răspuns.

În cele din urmă, îşi retrăseseră acuzaţiile împotriva lui Beatrice, după ce insistasem în faţa tatei că femeia nu îl ştie pe Caleb, ci doar că intenţionez să părăsim Oraşul împreună. O detaşaseră la centrul de adopţie, unde, în prezent, se ocupa de copiii din secţia de neonatologie.

— Şi noi am venit din acelaşi motiv. Voiam să îmi revăd prietenele din Şcoală, am zis, întorcându-mă către soldat.

Femeia a clătinat din cap.

— E interzis.

M-a refuzat răspicat, ținându-mă cu privirea. În ciuda eforturilor de a păstra secretă escapada mea, aveam senzaţia că soldaţii ştiu ce anume se întâmplase: încercasem să fug cu unul dintre disidenţi. Ştiam de existenţa tunelului de sub Oraş, dar tănuisem informaţia de tatăl meu, ignorând pericolele care ne ameninţau siguranţa. Niciunul nu avea încredere în mine.

A arătat către Charles şi soldatul ce ne escortase şi a adăugat:

— Mai ales că sunt şi ei aici. Trebuie să plecaţi.

— Ei nu vin cu noi, am insistat.

Un soldat mai scund, cu un dinte ciobit, tot apăsa pe butonul stației și provoca paraziți. La capătul celălalt al conexiunii, se auzea murmurul unui glas de femeie care îi întreba dacă sunt gata să primească încă un Jeep spre descărcare.

— Știm deja de Absolvente, am rostit tare, făcând semn din cap spre Beatrice. Le-am mai vizitat pe fetele din Școli, cu permisiunea tatălui meu. Nu suntem o amenințare.

Femeia cu semn din naștere își masa ceafa, ca și când ar fi meditat la vorbele mele. M-am uitat la Charles, întrebându-mă dacă el ar fi mai convingător. Deși loialitatea mea era pusă la îndoială, cuvântul încă avea greutate în Oraș.

— Le putem aștepta aici, a rostit el calm, îndepărtându-se de clădire.

— Trebuie să le ducem pe toate înăuntru, a spus femeia într-un final.

Apoi s-a retras din fața ușii, lăsându-ne să intrăm.

— Zece minute, nu mai mult.

Coridorul din față era luminat de un șir de becuri. Majoritatea erau arse, dar câteva pâlpâiau neîncetat și îmi iritau ochii. Beatrice se ținea în urma mea. O parte dintre scaunele din sala de așteptare erau răsturnate, iar covorul zdrențuit mirosea a praf.

— Treceți în camerele voastre, domnișoarelor, a răsunat o voce pe culoar.

O umbră fugară a alunecat pe perete.

Cineva curățase podelele în asemenea grabă, încât nu făcuse decât să mute mizeria dintr-un loc în altul, desenând